

Noua ordine mondială

Noua ordine mondială este un concept vechi de sute de ani. Socialiștii utopici au descris în oarecare detalii o societate ideală deosebită de tot ce se cunoștea până atunci (Thomas Morus (1478-1535), Tommaso Campanella (1568-1639). Promotorii noii ordini mondiale au conceput și au dezvoltat umanismul. Ei au orchestrat revoluția burgheză din Țările de Jos (1566-1609), revoluția burgheză din Anglia (1642-1649) și revoluția franceză (1789-1794). Ceea ce se începuse în Franța se termină cu revoluția bolșevică din Rusia (1917).

Un document de bază și anume Manifestul Umanist apare totuși abia în 1933, în S.U.A. El a fost precedat de Manifestul Partidului Comunist cu 85 de ani mai devreme (apărut în 1848).

Noua ordine mondială urmărește, în plan profund, negarea lui Dumnezeu și a lumii centrate în jurul Lui, și, la suprafață, cucerirea lumii prin reconstruirea ei, ca modalitate practică de înlăptuire a scopurilor umaniste. Suportul concret al umanismului în mileniul trecut l-a constituit burghezia, care, dezvoltându-se, avea nevoie de puterea politică aflată în mâinile clerului și a nobilimii. Ca să reușească, ea a organizat revolta împotriva lui Dumnezeu, pentru că dispariția acestuia însemna și dispariția argumentelor care să mai justifice vechea ordine.

Fazele de dezvoltare ale conceptului de ordine nouă au fost: iluminismul, raționalismul, pozitivismul, liberalismul și socialismul. Aceste faze afirmă tot mai clar atotputernicia rațiunii prin știință, tehnică și cultură umanistă. Omul devine treptat adevăratul creator.

Atât individualismul liberal cât și colectivismul marxist au în comun credința că funcția determinantă a unei societăți este cea economică. Centrul de greutate al vieții se mută în economie iar omul însuși devine o categorie economică. Reducerea la economic a persoanei și a comunității este făcută prin desacralizarea lumii și sacralizarea pieței (liberalismul) sau a unei clase sociale (socialismul). Este impusă utopia egalitară și necesitatea progresului tehnic ca o obsesie mântuitoare.

Dumnezeu este înlocuit cu supraomul în liberalism și cu colectivitatea în socialism, ambele doctrine negând valoarea persoanei. În capitalismul liberal progresul economic și bunăstarea materială este singura motivație a existenței umane. În socialism clasa substituie pe om, dar așa-zisa conștiință a clasei proletare nu are nimic uman. Drepturile omului și libertatea lui de gândire sunt anulate.

Cultul egalității, atât în individualism (liberalism) cât și în socialism nu face decât să mute accentul existenței pe negarea aproapelui. Cel care are bani are și dreptate (în liberalism). Cine are puterea are și dreptatea (în socialism).

Noua ordine mondială capătă noi dimensiuni odată cu rapida dezvoltare a transporturilor și telecomunicațiilor. Lumea se contractă. Orice intră în interacțiune cu totul. Se profilează astfel vârful de lance al noii ordini mondiale: globalizarea.

Ordinea naturală se definește prin raportare la principii morale și presupune, în mod necesar, o ierarhie socială în contextul căreia fiecare poate să-și realizeze vocația și să facă uz de drepturile sale. Lipsa ordinii (anarhia și anarhismul) înseamnă instaurarea haosului și a disoluției.

Pentru noua ordine internațională, o ordine este necesară doar pentru a satisface interesele promotorilor ei. Morala și ierarhia naturală a valorilor, vocațiilor și a funcțiilor sunt realizate doar în contextual intereselor de moment.

Noua ordine mondială are nevoie de indivizi identici, ușor manipulabili și nu de persoane conștiente și responsabile. În acest scop manipularea cu ajutorul mass-mediei este o soluție ideală.

Asistăm astăzi la o luptă crâncenă, dar surdă, între adepții noii ordini mondiale și cei ai ordinii naturale.

Dacă cei dintâi vor câștiga, vom asista, la o perioadă de sclavie sui-generis, care va reporni ciclul dezvoltării societății omenești.